У пошані до піонерів — лицем до молоді!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N. J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXVIII. No. 44. TWO SECTIONS (SECTION I) ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 6-го БЕРЕЗНЯ (MARCH) 1971 Ч. 44. VOL. LXXVIII.

ФРЕДЕРИК І ЮЛІЯ ТОКАРИК — НОВІ ОРГАНІЗАТОРИ УНС ДЛЯ ЗАХІДНЬОЇ КАНАДИ

Від четверга, 4-го березня, в Головній Канцелярії УНСоюзу в Джерзі Ситі відбувають свій організаційний вишкіл Фредерик і Юлія Токарики із Калґері, Алберта, які незабаром почнуть працювати, як професійні організатори Українського Народного Союзу в Західній Канаді. Вишколом, що триватиме до неділі, 7-го березня, керує головний секретар д-р Ярослав Падох. На фото (зліва). д-р Я. Падох, пані Юлія і Фредерик Токарики.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

П'ятниця, 5 березня 1971

В АМЕРИЦІ

БЮРО ПЕРЕПИСУ НАСЕЛЕННЯ ПОІНФОРМУВАЛО, що на підставі дослідів виявилось, що потік переселювання негрів із півдня ЗСА на північ у 1960-х роках був же такий інтенсивний, як і в двох попередніх декадах. Ці дані були підраховані з допомогою компютерів. Вони заперечують попередні відомості Бюра Перепису Населення, нібито міґрація негритянського часелення з півдня до північних районів країни зменшилась останніми роками на половину.

ПАЛАТА РЕПРЕЗЕНТАНТІВ УПОВНОВАЖИЛА ДЕПАРТАМЕНТ СКАРБНИЦІ — вперше за 53 роки, випустити й розповсюджувати довготермінові „бонди", виплачуючи за них 4 й одну четверту відсотка прибутку. За новим законом проголосували 211 конґресменів, проти були 180.

ГУБЕРНАТОР КАЛІФОРНІЇ РОНАЛД РІҐЕН вирішив частково зменшити в тому стейті медичну допомогу та послати по змозі більше до праці тих, які живуть з допомог суспільної опіки, щоб таким шляхом вирівняти фінансовий балянс. Утриманці стейту, яких там дуже багато, підуть до окремих шкіл для вишколу й перекваліфікації, а потім будуть змушені йти до праці, бо стейт не може далі їх утримувати безкоштовно. Консервативний республіканець, губернатор Р. Ріґен хоче добитись зрівноваження бюджету, і для цього плянує зекономити понад 700 мільйонів долярів.

АДМІНІСТРАЦІЯ ПРЕЗИДЕНТА РИЧАРДА НІКСОНА сподівається, що в середині 1973 року до Збройних Сил ЗСА вже не буде примусової рекрутації — вояків набиратимуть з добровольців, підвищивши платню та даючи інші заохочення. Коли б же виявилося, що добровольців буде замало, тоді Конґрес зможе відновити закон про примусове покликання до різних родів військ.

ДВОЄ „ЇПІСІВ" У БОСТОНІ, МАСС. — членів „Молодечої Інтернаціональної партії", з чого походить назва „їпіс", обвинуватили федеральних представників у тому, що вони їм „докучали" у зв'язку з розслідженням, хто підклав бомбу під Капітоль у Вашинґтоні. Таку заяву зробили Джуді Клевер - Ґумбо і Стів Алберт, який є лідером „їпісів", на підставі того, що вночі минулого понеділка на пенсильвенійському шляху їхнє авто зупинила й обшукала озброєна поліція. Обоє заявили, що вони нічого не знають про бомбу під Капітолем.

У СВІТІ

ПОЛЬСЬКИЙ КАРДИНАЛ СТЕФАН ВИШИНСЬКИЙ ПРИБУВ із своїм секретарем до будинку, в якому урядує Пйотр Ярошевіч, і конферував з ним впродовж 5-ти годин про покращання взаємин між Церквою та державою. Таке бажання висловив уперше Ярошевіч, а кардинал Вишинський підхопив його. Ніяких подробиць тієї наради не оприлюднено.

У БУДАПЕШТІ ВІДБУЛАСЯ нарада командувачів збройних сил всіх членів так званого Варшавського пакту, який є відповідником західнього Північно - атлантійського Союзу (НАТО), себто СССР і його сателітів. У тій конференції взяв участь також шеф румунської армії, дармацо Румунія ставилася з застереженням до Варшавського пакту за його підпорядкування совєтському маршалові.

МІЖНАРОДНІ ОРГАНІЗАЦІЇ ЖУРНАЛІСТІВ стараються за з'ясування долі 17-ти воєнних кореспондентів, які безвісти пропали в Камбоджі. Спільні заходи роблять журналістичні централі з осідками в Женеві, Парижі та Празі. Вони внесли до північно - в'єтнамської амбасади у Парижі на видачу віз делеґації, яка хоче виїхати до Північного В'єтнаму, Ляосу й Таї (Сіяму), щоб перевірити, чи в руках тамошніх комуністів не опинився котрий із отих журналістів. Ідеться про трьох американців, чотирьох французів, сімох японців та по одному австрійцеві, німцеві й швайцарцеві. Припускають, що коли не всі вони, то бодай дехто з них живе в полоні у комуністів.

КРЕМЛІВСЬКІ ВОЛОДАРІ СТУРБОВАНІ зростом злочинів, що їх доконують недолітки. На цю тему совєтський міністер Владимір Теребілов дав інтерв'ю органові профспілок „Труд". Він уважає, що злочини недолітків, розкрадання державного майна та піянство — це три найбільші лиха совєтського „раю", з якими треба боротися. Але совєтські власті не подають ніякої статистики. Злочини, доконувані недолітками, особливо дратують і болять кремлівських вождів, бо — за комуністичним навчанням — люди, народжені за комуністичного режиму, не є „заражені недугами капіталістичного світу".

ПРОВІД СПІЛКИ ПОШТОВИКІВ В БРИТАНІЇ ПОГОДИВСЯ на пропозицію уряду, щоб покликати 3-членну Комісію задля перестудіювання цілої проблеми поштових робітників і їхніх вимог та щоб уряд і робітнича спілка поштовиків прийняли висновки тієї Комісії. Страйк 230.000 поштовиків у Британії тривав 44 дні. Він, може, продовжиться, бо рядові члени спілки не вдоволені.

През. Ніксон стверджує, що головним речником уряду в справах закордонної політики є державний секретар

Вашинґтон. — У своїх відповідях на запити журналістів під час пресової конференції в четвер 4 березня ц.р. президент Ніксон з'ясував також своє становище до висловлюваних в пресі і деякими провідними політичними діячами ЗСА спекуляцій, що фактичним керівником закордонної політики Ніксонового уряду є не державний секретар Вільям П. Роджерс, але дорадник Президента для справ національної безпеки Генрі П. Кіссінґер. Президент Ніксон ствердив, що гра з намаганням відокремити державного секретаря від адміністрації і, з другого року, створити конфлікт між державним секретарем та кожночасним дорадником Президента для справ національної безпеки не є нічим новим і що такі намагання проявлялися вже за попередніх Президентів ЗСА. Торкаючись виступу сенатора Саймінґтона і його ствердження щодо ролі Роджерса, Президент заявив, що Роджерс є його найстаршим і найближчим приятелем в складі уряду, що він знає його вже 24 роки і що він залишає за ним не тільки вирішальний голос у справах закордонної політики, але й радиться також з ним в різних питаннях внутрішньої політики ЗСА. Роджерс є головний закордонно - політичний дорадник Президента, він є головний речник закордонної політики уряду і бере і братиме участь в кожному рішенні Президента. Що ж до Кіссінґера, то він є дорадником Президента для справ національної безпеки, але водночас також і координатором проблем цієї безпеки із питаннями і справами закордонної політики.

Уряд през. Ніксона пропонує програму тимчасових публічних робіт для незатруднених

Вашинґтон. — В окремому посланні, що було передане в четвер 4 березня ц.р. на розгляд Конґресу, президент Ніксон запропонував, як запобіжний засіб проти безробіття програму використання федеральних фондів для створення тимчасових публічних робіт для незатруднених. Пропонований Конґресом минулого року подібний за своїм спрямуванням законопроєкт, був затриманий Президентовим вето, як невідповідний і неефективний в теперішній ситуації. Зміну в ставленні президента Ніксона до програми створення тимчасових публічних робіт для незатруднених пояснюють у конґресових колах зростом безробіття, як також трудноцами, що їх зустрічає уряд у своїй програмі розподілу федеральних прибутків між стейти і міста. Запропонована тепер президентом Ніксоном програма включає ряд уже здійснюваних проєктів таких, як Корпус Молоді Доброго Сусідства, Джабс та інші. Програма передбачає бюджет в сумі двох більйонів долярів, що мали б бути виплачувані стейтам і містам або повітам із кількістю населення понад 100.000 душ у формі дотацій в 1971-ому фіскальному році. З допомогою цих дотацій мали б бути організовані різні публічні роботи, із яких могли б користати незатруднені особи, як також дорослі мешканці із низьким заробітком. Стейт Ню Йорк мав би одержати 140.5 мільйонів у першому році здійснювання програми. На стейт Ню Джерзі припало б 53.5 мільйонів долярів, на Коннектикат 23.1 мільйонів долярів.

Д-р М. Марунчак доповідав про „три льояльності"

Вінніпеґ (П. С.) — Три льояльности ціхують творців української історії в Канаді. Передусім льояльність у відношенні до культури своїх батьків, дальше льояльність до країни і її правління та респект до культури інших співжителів Канади. Ці три льояльності тягнуться червоною ниткою, почавши від Василя Ілиняка та Івана Пилипівського аж до наших часів, — говорив д-р Михайло Марунчак на річному бенкеті Клюбу Українських Професіоналістів та Промисловців в домі Пресвятої Родини у Вінніпеґу в дні 24-го лютого ц. р. Не було б цих трьох льояльностей, українці Канади були б не видержали проби життя і були б розпорошились в чужому морю так, як це сталося з тими незначними прибулими перед Ілиняком та Пилипівським.

Доповідач обширніше говорив про національну ідентифікацію українців Канади, ілюструючи при цьому найстаршими писаними документами, чи то з історії церкви, чи українського двомовного шкільництва, письменства і мистецтва, професійних організацій, просвітньо-культурних установ. Д-р Марунчак звернув окрему увагу на вживання української мови в урядових публікаціях, як також в політичній літературі обох правлячих партій в Канаді, лібералів і консерватистів. Вже до першої світової війни українці в трьох степових провінціях були питомою політичною силою, з якою числилися розумні політики. Про це свідчив довідковий друкований матеріял. Півтора сотні професіоналістів та промисловців вислухали до-

(Закінчення на стор. 3-ій)

Інж. Р. Рогожа очолив Пластову Станицю в Ню Йорку

Ню Йорк (Н. Н.). — В неділю 28-го лютого відбулися в Ню Йорку надзвичайні Загальні Збори Пластової Станиці для вибору нового проводу, який не вдалося зложити на звичайних Загальних Зборах в місяці листопаді м. р. Надзвичайні Загальні Збори, підготовані завчасу, пройшли під проводом цієї самої президії, що працювала у листопаді з її предсідником пл. сен. Зеноном Корчинським. У Зборах взяли участь члени Крайової Пластової Старшини, з її головою пл. сен. Ярославом Бойдуником та усіми трьома його заступниками а це: пл. сен. П. Дорожинський, пл. сен. Х. Навроцькою і пл. сен. Д. Косовичем.

Після вибору президії та одобрення порядку нарад. звіт із проробленої праці проводу пластової Станиці від листопада до лютого склав станичний пл. сен. Павло Дорожинський. Звіт із фінансів Станиці зложив господарський референт пл. сен. М. Андрейко а із перевірки голова Станичної Ради пл. сен. В. Дармохвал. Після прийняття протоколу з останніх загальних зборів, одноголосно вибрано станичним на 1971 рік пл. сен. інж. Романа Рогожу, якому до помочі станули ті самі чле-

(Закінчення на стор. 4-ій)

ПРЕЗИДЕНТ ВІРИТЬ В УСПІХ КАМПАНІЇ В ЛЯОСІ — ВІДКЛИЧЕ ВІЙСЬКА З В'ЄТНАМУ

Вашинґтон. — Президент Ричард М. Ніксон висловив свою віру в успіх південно-в'єтнамської воєнної кампанії в Ляосі та переконання, що рішення Південного В'єтнаму — за згодою від американського командування — вмаршувати до Ляосу було правильне. Президент, відповідаючи на запити журналістів на пресовій конференції в минулий четвер 4 березня ц. р., пригадав їм, що в Америці критикували вмарш американського війська до Камбоджі в минулому році і що багато пресових коментаторів висловлювали думку, що це поширює та продовжує війну, а в дійсності виявилося, що та операція в Камбоджі була надзвичайно успішна. Президент раз-у-раз підкреслював, що однаково дії в Камбоджі, як у Ляосі мають на цілі зменшити число американських жертв, вможливити ступневе відкликування американських військ із В'єтнаму та запевнити безпеку військам, які ще там залишаться. Він поновив давню пропозицію на адресу Північного В'єтнаму, щоб обидві сторони відкликали всі свої війська з Південного В'єтнаму та звернув увагу, що однаково Південний В'єтнам, як Ляос і Камбоджа становлять один терен, бо північно-в'єтнамські комуністи переводять безпосередню аґресію проти Південного В'єтнаму і використовують Ляос і Камбоджу для свого походу проти нього. Президент підкреслив, що південно-в'єтнамський уряд не звертався до американського Уряду в справі підтримування південно-в'єтнамських військ, які вмаршували б до Північного В'єтнаму, і що ця справа не була обмірковувана у Вашинґтоні. Він заповів „відповідну" реакцію проти протилетунських ракет ,що їх почали стосувати північно-в'єтнамські комуністи, але ближче не окреслив цієї погрози. Так само Президент знову заторкнув справу американських воєнних полонених, що їх тримають комуністи, і подав це за причину, чому американські війська не можуть в цілості залишити В'єтнам. Президент заповів, що в квітні подасть дальші цифри і дати щодо відкликування американських військ із В'єтнаму і підкреслив, що „відтягання військ з В'єтнаму буде продовжуватись щонайменше у теперішньому темпі".

Запитаний у справі ізраїльсько-арабського конфлікту Президент висловив переконання, що тамошня ситуація покращала, бо від сьоми місяців нема там стрілянини та обидві сторони переговорюють за посередництвом шведського амбасадора Гуннара Яррінґа. Він заявився проти накидування миру країнам Близького Сходу і висловив надію, що воєнне перемир'я, яке кінчається 6-го ц. м., буде продовжене.

Висліди розмов архиєпископа Касаролі в Москві були мізерні — заявляє речник Ватикану

Рим. — Редактор ватиканського тижневика „Ль'Осерваторе Делля Доменіка" Федеріко Алессандріні ствердив у редакційній статті цього часопису у зв'язку з перебуванням у Москві спеціяльного уповноваженого Ватикану архиєпископа Аґостіно Касаролі, що він пробував добитися від совєтського уряду деякої релігійної свободи для римо-католиків у Совєтському Союзі і що висліди цих намагань були мізерні. Водночас із цим Алессандрі, якого вважають речником Ватикану і напрямних його політики, заявив у своїй статті, що контакти з Москвою не визначають сприяння проводу Католицької Церкви комунізмові у вільних країнах, зокрема в Італії. „Апостольська Столиця — заявив Алессандріні — використовує всі можливі чесні шляхи, щоб добитися свободи віри там, де ця свобода ґарантована тільки теретично й домогтися в додатку мінімальної релігійної свободи".

Турецькі комуністи схопили 4-ох вояків ЗСА — вимагають 400.000 дол.

Анкара. — Ліві турецькі екстремісти, насправді комуністи, які називають себе Турецькою Народною Армією Визволення, схопили 4-ох американських військових техніків і зажадали заплати за їх звільнення 400.000 долярів. Американські вояки, в цивільних одягах і без зброї, зупинили своє авто на шляху, коли побачили поперечну заставу, й вийшли з авта, щоб відсунути її. Тоді 5 озброєних турків окружили їх, розділили та від'їхали обома автами. Одного з тих напасників арештували в Анкарі в автомобілі перед американською албасадою. Це студент Мете Ертекін. Він признався, що був одним із тих, що схопили американських вояків і назвав прізвища чотирьох інших, але заявив, що не знає, де вони тепер. Напасники переслали листи турецьким газетам і радіовисильням з вимогою звільнити арештованого Ертекіна. Вони поставили ультиматум: коли до 6-ої години пополудня в суботу 6-го березня турецького часу (тоді буде 11 год. ночі в п'ятницю східньо-американського часу) вони не отримають 400.000 долярів — американських вояків розстріляють. Запитаний в цій справі на пресовій конференції в минулий четвер президент Ніксон заявив, що це внутрішня справа Туреччини, уряд якої мусить сам вирішити, як йому діяти.

Продовжується похід на знищення шляху Го Чі Міня в Ляосі

Сайґон. — Круґло 20.000 південно-в'єтнамського війська, яке вмаршувало до Ляосу 8 лютого ц.р., після двох тижнів застою, виповнених важкими боями з комуністами, відновило похід вглиб краю. Великі американські транспортні гелікоптери перевезли 500 дальших південно-в'єтнамських вояків за 7 миль на захід від попередніх позицій. Південно-в'єтнамські вояки опинилися в найближчому сусідстві порушнованого міста Чепон, що є вузловим пунктом в системі розгалужених доріг, охоплених назвою шляху Го Чі Міня. Південно-в'єтнамське командування проголосило, що тільки в одному дні в минулий четвер 4-го березня, 820 комуністів згинули в Ляосі. Південні в'єтнамці втратили в тому дні 36 вбитих і 248 ранених. Американці втратили дальші три гелікоптери, а від часу ляоської кампанії вони втратили вже 48 гелікоптерів. Минулий тиждень був тажкий для альянтів в Індокитє

РУХ СПРОТИВУ В НАЦІОНАЛЬНИХ РЕСПУБЛІКАХ

(М. П-вич). В 17-му числі „Хроніки поточних подій" знаходимо багато вісток, що свідчать про поширення рухів спротиву і в інших національних республіках, а також і в Росії. Зокрема опозиційний рух активний в Балтицьких країнах. 4 лютого 1970 року Верховний сут Латвійської ССР під час закритої розправи судив трьох латвійців за протисовєтську пропаґанду й зберігання зброї. На лаві обвинувачених сиділи: Гунар Берзіньш, нар. 1949 р., експедитор; Лаймоніс Маркантс, нар. 1951 р., інспектор високовольтних споруджен; Валерій Люк, експедитор.

Ніччю з 6 на 7 грудня 1969 року вони розкинули в трьох районах Латвії вісім тисяч листівок з критикою внутрішньої та зовнішньої політики СССР, про Чехо-Словаччину, про совєтсько-китайські стосунки, про національне питання. КҐБ розшукало три тисячі листівок. Берзіньш отримав три роки концтабору, два інші — по півтора року.

В тій же Латвії 1969 року присуджено до кари 5 років концтабору одного з основників латвійської соціял-демократичної партії, 84-літнього Фріца Мендерса за те, що він посилав різні протестні апеляції та ноти з критикою совєтських стосунків до міжнародних організацій, в тому й до ООН. Після засуду його приміщено в домі для старців в Варкалянах, на сході Латвії. 1970 року, після різкого погіршення здоров'я, Мендерса переведено до Риґи й звільнено.

Після прилучення Балтицьких країн до СССР Мендерса постигла доля інших соціял-демократів Латвії, які залишилися на батьківщині: їх в більшості заслано до концтаборів на Сибір — у Воркуту, Караґанду, Колиму. М. Мендерс повернувся на батьківщину щойно 1955 року, після амнестії.

18 травня 1970 року у Вільні арештовано Альгіса Статкявічюса, нар. 1937 р., бувшого працівника міністерства фінансів (бюро соціологічних розслідів). Йому закидали авторство книг „Критика Комуністичного маніфесту" і „Результати соціологічних досліджень у Литві". Суд визнав А. Статкявічуса божевільним та направив його на примусове лікування у психіятричну клініку. У зв'язку з його арештом, переведено обшуки у різних людей, в тому й у літератора Юозаса Тумяліса.

3-го серпня 1970 року в Ризі арештовано Лідію Дороніну, бувшого економіста Міністерства культури Латвії. У 50-их роках Дороніна відбула 5 років заслання в концтаборах „за переховування важливої особи з часів буржуазної республіки". Під час обшуку у Дороніної конфісковано різні самвидавні матеріяли як „Листа А. Кузнецову" авторства А. Амальрика та Солженіцина „Ось як живемо". На слідстві Дороніна призналась у поширюванні Амальрикового есею „Чи проіснує Совєтський Союз до 1984 року?" У її справі переслухано біля 60 свідків.

Справою Л. Дороніної займався в кінці грудня 1970 року Верховний суд Латвійської ССР. Вхід на судову залю був дозволений тільки тим, хто отримав від партномів спеціяльні перепустки. Дороніну присуджено до кари двох років концтабору.

Щойно тепер стало відомим про арешт Якова Одобеску, нар. 1900 р. молдаванина, пасічника совхозу „Дубосари" — Молдавія. Арештували його в лютому 1967 року за написання листа першому секретарю ЦК

(Закінчення на стор. 4-ій)

ІВАН ЯРЕМКО ЗНОВУ СЕКРЕТАРЕМ ПРОВІНЦІЙНОГО УРЯДУ ОНТЕРІЮ

Торонто. — Місцевий „Ґловб енд Мейл" з 2-го березня подав склад нового уряду провінції Онтеріо, що його тепер очолює провінційний прем'єр Віллiям Дейвіс. В новому провінційному уряді дотеперішній міністер соціяльної служби Іван Яремко зайняв становище провінційного секретаря, яке він займав раніше.

У Ню Йорку поставлять „На полі крови" Лесі Українки

Ню Йорк. — Славетну драматичну поему Лесі Українки „На полі крови", відому складністю виконання, наважилися поставити й ретельно до вистави підготовляються старші студенти Академії св. Юра на 7-ій вулиці, під керівництвом викладача музики в тій Академії і диригента хору при церкві св. Юра на 7-ій вул. Виставу покажуть в рямцях Великопостного концерту в тій школі, що відбудеться у неділю 21-го березня. Видатний український поет і есеїст Василь Барка написав спеціяльно для цього показу твору Лесі Українки Вступне слово, яке й буде відчитане перед показом драматичної поеми. Ролю Юди в нюйоркській виставі „На полі крови" буде виконувати проф. І. Хомин, ролю Перехожого — молотий актор Аскольд Лозинський. Виставою Академія св. Юра хоче вшанувати пам'ять геніяльної української поетки в 100-річчя народження та вперше показати українському глядачеві цей, сповнений величі й трагізму, драматичний твір Лесі Українки.

Хор „Прометей" виступить у Менор Джуніор Коледжі

Дженкінтавн, Па. — У великій концертовій залі Менор Джуніор Коледжу, яким провадять українські Сестри Василіянки, виступить у неділю 21 березня, о 6:15 вечора з добродійним концертом відомий чоловічий хор „Прометей" з Філядельфії, під дириґуванням молодого композитора і професора музики в тому коледжі, Михайла Длябоги. Хор виступатиме в супроводі піяністки проф. Лідії Бульби. Квитки вступу набувати у Філядельфії в крамниці „Оріон" і в крамниці п-на Лукасевичів, а перед концертом — у касі в театральній залі, при Факс Чейс Ровд і Форрест евню, у Дженкінтавні, Па. Містечко Дженкінтавн міститься за 15 миль від Філядельфії, з кінцевої зупинки „сабвею" „Ферн Рак" можна їхати автобусом безпосередньо під сам Менор Джуніор Коледж. Прибуток з цього концерту призначений на потреби коледжу і студенток. Менор Джуніор Коледж, як дворічна вища школа, проваджена українськими Сестрами - Василіянками, не одержує стейтової допомоги. Добродійний концерт хору „Прометей" не тільки допоможе Коледжеві, але й дасть змогу познайомитись представникам американського світу із зразками української пісенної творчости.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Subscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65¢
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Апостольська Столиця і Москва

Минулися часи, коли слово „Ватикан" було в Москві однозначне з „ворогом число 1" і коли Сталін глумливо запитував: „А скільки дивізій має Папа?" Після того, як Папа Іван XXIII прийняв на авдієнції зятя Хрущова Алексея Аджубея і його дружину Раду, і після того, як теперішній Папа Павло VI мав розмову з совєтським міністром закордонних справ Андреєм Громиком під час своїх відвідин у Ню Йорку в жовтні 1965 року — світова преса не присвятила вже великої уваги недавним відвідинам Громика і совєтського „президента" Миколи Подгорного у Папи. Запрошення — і приїзд — на Другий Ватиканський Собор „обсерваторів" від Московської Православної Церкви та дух і постанови того Собору, який поручав Апостольській Столиці толерантне ставлення не тільки до визнавців інших християнських Церков та Церков нехристиянських, але й до атеїстів, як рівних з усіма іншими Господніх людських створінь, промостили ідейно і практично шлях для ватикансько - московського діялогу.

Річ цілком ясна й зрозуміла, що Апостольська Столиця не може поставити хрест на 240 мільйонах в Совєтському Союзі, тим паче, що мільйони з-посеред них признавались або й признаються до католицького віровизнання, і що Москва є наказодавцем для таких католицьких країн, її сателітів, як Польща, Мадярщина, частинно Чехо-Словаччина. Історія Католицької Церкви пригадує, що Апостольська Столиця завжди рахувалася з існуючими в даних країнах урядами і шукала з ними нормалізації відносин шляхом формальних конкордатів, дармащо ті конкордати йшли інколи всупереч інтересам частини мешканців тих держав, також католиків. Так — за нашої ще пам'яті — було в габсбурзькій Австро - Угорщині, так було в передвоєнній Польщі — в обох випадках конкордати рахувалися більше з волею центральних державних урядів, як з католиками - українцями. Пригадаймо, наприклад, що до вибуху другої світової війни польські дідичі в східній Галичині мали право вибирати з пред'явлюваного їм „терна" українських парохів, а призначування єпископів залежало від попередньої згоди варшавського уряду.

Тому подорож архиєпископа Агостіно Касаролі, ватиканського дипломата, який — між іншим — довів був до конкордату між комуністичною Югославією і Апостольською Столицею — подорож Касаролі до Москви під формальним претекстом підписання договору проти поширення атомової зброї — є тільки одною із багатьох ланок ватикансько - московських контактів під час „відлиги", що настала після 20-го з'їзду КПСС в 1956 році. Сам архиєпископ Касаролі, відзначаючись найпершою конечною прикметою дипломатів — мовчазністю — заявив у Москві тільки те, що він матиме розмови з представниками Російської Православної Церкви і уряду. Касаролі, очевидно, добре знає, що московський патріярх підпорядкований Політбюрові, так само, як за царських часів був підпорядкований державному „прокуророві Святійшого Синоду", і що зв'язані з релігією справи в СССР є, в очах Кремлю, справами політичними, які підлягають його інтересам.

Але на тему тієї подорожі ватиканського духовника-дипломата до Москви появилось в італійській та взагалі західній пресі багато коментарів, здогадів і пліток. Українська вільна громада в діяспорі цією справою близько цікавиться, бож Москва зліквідувала спершу Українську Автокефальну Православну Церкву, а згодом Українську Католицьку Церкву в Західній Україні і винищила її верхівку, з якої одинокий з ласки Господньої залишився в живих Блаженніший Верховний Архиєпископ Кардинал Йосиф Сліпий, що його визволено завдяки заходам покійного Папи Івана XXIII. Знаючи непримирливе вороже становище Москви супроти українства, те становище, яке проявляється також супроти ідеї створення Патріярхату УКЦеркви, вільні українці напружено стежать, чи і наскільки в оцих теперішніх контактах між Апостольською Столицею та Москвою будуть заторкнені справи Українських Церков. Очевидно, що вся українська вільна громада в діяспорі, без уваги на різниці віровизнання, і напевне ввесь український нарід на його рідних землях, об'єднані в бажанні, щоб неприхильні до справи Патріярхату УКЦеркви настрої в Східній Конгреґації не віддзеркалювались у діялозі між Апостольською Столицею та Москвою. Усім українцям тяжить на серці доля Мовчазної Церкви в Україні. Можна припускати, що архиєпископ Касаролі в першу чергу цікавиться долею римо - католиків у балтійських країнах. Алеж це аномалія, що у Львові відкрито римо - католицьку катедру, а нема ні одної української католицької церкви. Коли для Москви це „табу", то воно далеко не є „табу" для українців і не повинно бути для Апостольської Столиці.

Валерій Остапенко

СОВЄТСЬКА АРМІЯ — ЗНАРЯДДЯ РОСІЙСЬКОГО МЕСІЯНІЗМУ

Про це свідчать виступи „Красної Звезди", центрального органу Міністерства оборони СССР. У статтях „Інтернаціональна місія радянської армії" і „Воєнна доктрина" совєтський військовий офіціоз виявляє всю суть давнього російського месіянізму в новому оформленні. Це досить цікаво, бо саме тепер у совєтському підпіллі поширюється ідея проти російського месіянізму у всіх його проявах.

Так, в одному з підпільних випусків „Хроніки поточних подій" якийсь В. Горський пише, що „російський месіянізм, який має виразну аналогію з старожидівським біблійним месіянізмом, часто втрачає своє релігійне забарвлення — ідею „боговибраности російського народу" — і виступає у формах агресивного імперіялізму або розгнузданого шовінізму". „Росіяни, пише Горський, не зможуть позбутися деспотизму до того часу, поки не відмовляться від ідеї національної величі, поки не станут на шлях відречення не тільки від большевицької психології, але й від націонал - месіянізму".

Звичайно, „місіонізм" і „месіянізм" — далеко не те саме. Але помилково думати, що тут сталося помішання цих двох понять. Зовсім ні. Опоненти „Красної Звезди", автори підпільних видань, безумовно добре знають, що „місія" означає — призначення, а „месія" — Спаситель. Росіяни використали ці два слова біблійного походження для своєї далекосяжної мети — за формулою: „Російський народ — народ - спаситель (месіїнський), який має призначення (місію) обновити і врятувати світ".

Звідси й пішло: „Третій Рим", „Велікая Росія", слов'янофільство Достоєвського. А в СССР месіянізм пов'язаний з вірою у всесвітню перемогу комунізму, до якої мав би повести решту людства російський народ.

Ленін, розвиваючи вчення Маркса, розвинув разом з тим „ідею пролетарського ітернаціоналізму". І при цьому вказав, що „для побудови світового комуністичного суспільства покликана Совєтська Росія, і що її завданням є захищати досягнення соціялізму у себе, всіми засобами допомагати розвиткові соціялізму в інших країнах, а потім — очолити світову комуністичну революцію".

Як бачимо, між російським месіянізмом давнім і сучасним (у совєтському оформленні) нема суттєвої різниці. Навіть шляхи ті самі: знов через „Велікую Росію", її народ — „єдиний у світі народ - мироносець", слов'янофільство — у вигляді створеного після війни „Слов'янського комітету" з централею у Москві...

Ось на такій тотожності двох понять — „Росія" і „СССР" — побудована совєтська політика і совєтська воєнна доктрина.

„Красная Звезда", пишучи про „інтернаціональну місію совєтської армії", одночасно повідомляє про зміни у совєтській доктрині.

Взагалі воєнна доктрина має дві сторони — політичну і воєнно - технічну. Одначе, якщо в усіх державах політична сторона воєнної доктрини походить від національної доктрини, є ніби її продовженням, то в СССР її замінено — марксизмом. Як колись, так і тепер там іде повною ходою пропаганда про „ідейну силу марксизму", „високу партійну ідейність в армії", „марксистсько - ленінську методологію та закони діялектики в системі організації, вишколу і виховання збройних сил".

Тільки ж усе це — для ока, для наївних людей. Бо самі ж совєтські лідери давно вже перестали вірити в оту „ідейну силу марксизму", як і самий світовий пролетаріят не вірить в „ідею пролетарського інтернаціоналізму".

З досвіду минулого совєтські лідери добре знають, що соціялізацію, вірніше, совєтизацію інших країн можна перевести тільки силою зброї. Тому совєтське політичне керівництво і воєнне командування звертають тепер особливу увагу на воєнно - технічну сторону воєнної доктрини, на конкретні форми та методи збройної боротьби.

У воєнно - т е х н ічному пляні совєтська воєнна доктрина виходить з встановлених тепер у вищих військових колах поглядів на умовини розгортання і ведення війни. Ці ж умовини за останні десятиліття різко змінилися у зв'язку з швидким розвитком військової справи, безперервним нарощуванням ракетно - ядрового потенціялу та можливістю використати його як стратегічну силу. Крім того сучасна совєтська воєнна доктрина враховує, що успіх у війні можливий лише при наявності досконалої технічної бази.

Тут явно позначається „стиль" Тухачевського, який у 30-их роках вів зі Сталіним дискусію на тему: який фактор на війні має більше значення — технічний чи духовий. Виступаючи проти запровадження в армії марксизму, Тухачевський одночасно доказував, що армія в державі повинна виконувати тільки ролю збройної сили, і тому бути на високому технічному рівні.

З цієї дискусії Сталін вийшов „переможцем", наказавши розстріляти свого опонента. Однак, колишні погляди розстріляного маршала згодом знайшли чимало прихильників не тільки в армії, але й серед вищого партійного керівництва, що в свою чергу привело до змін у воєнній доктрині.

Багатощо в сучасній совєтській воєнщині — це вороття до Петра I, Рум'янцева, Суворова. Петрові „птен-

(Закінчення на стор. 3-й)

Любов Коленська

ЛЕСЯ УКРАЇНКА В КРУЗІ ЖІНОЧОЇ ПРОБЛЕМАТИКИ

Недавно вийшла книга незвичайної вартости: „Леся Українка — х р о н ологія життя і творчости", написана й упорядкована сестрою поетеси, Ольгою Косач-Кривинюк. Вглибившися в книжку, вам здається — немає меж часу, вони заникають зовсім... Ви так вживаєтеся і входите в тодішні обставини, що просто бачите усіх тих людей, вони оточують вас, говорять з вами. І вони вже не люди минулого — вони живуть поруч вас так близько, що вам видається ви вже не тут, а в Звягелі, Колодяжному чи Києві. Ви входите всеціло у ту добу, навіть не помічаючи цього, і для вас усе їхнє життя — не вчора, а сьогодні.

Ви бачите, що ви біля дому Лесі в Колодяжному, а там — любисток, канупер і зірка, улюблені квіти поетки, що їх посадила бабуня таки під вікнами кімнати Лесі Українки, де їй довго довелося лежати у „липських кайданах". І біля квітів „райська яблуня", що послала пелюстки свого квіту як привіт Лесі тієї весни, що її змалювала вона у вірші „Давня весна". І ліс повний конвалій, це був час, коли вона могла проходжуватися по ньому, спираючись на палицi, і створила вірш „Конвалія". Здається, що й вона сама вийде з дому і заговорить до вас, усміхнена й лагідна, звичайно у собі закрита, але перед ріднею й приятелями, а особливо батьком, часами відкривалась добрим словом і щирістю. Про це вона сама пише до своєї улюбленої подруги О. Кобилянської:

„Я звикла приймати чужі болі і жалі, у мене були і суть тепер близькі товариші, друзі, що звертаються до мене в хвилини смутку і тим, власне, найбільше притягають мене до себе. Я сама не дуже експансивна, — се, здається, вдача всієї нашої родини, — се не добре, але я нічого не можу проти сього, і ви не беріть мені за зле, коли часом я здамся Вам не досить одвертою. Ніколи найближчі друзі не знали мене всієї, та я думаю, що се так і буде завжди. Друзі мої звикли до сього і дали мені волю говорити тільки про те, що я хочу. Але я думаю, що їм ніколи не трапилося жалувати про те, що коли говорили мені".

Доба, коли творила Леся Українка, це був час назрівання соціяльних питань, перших жіночих емансипаційних рухів і розквіт великих літературних та інтелектуальних сил. (Л. Українка, О. Пчілка, Н. Кобринська, О. Окуневська, М. Драгоманов, О. Кобилянська, І. Франко, В. Стефаник, М. Коцюбинський, П. Мирний, І. Нечуй - Левицький, Г. Барвінок, О. Маковей, М. Павлик та інші). Хіба досі існував більший національно - культурний здвиг великих талантів, геніяльних сил і суспільних діячів? Якраз тоді Галичина й Наддніпрянщина пліч-о-пліч ставали каменярами, щоб мурувати майбутнє.

І в цей час Олена Пчілка — Лесина мати, разом з Н. Кобринською видала перший жіночий альманах, в якім опубліковано твори лише авторок - жінок і на теми виключно з жіночого життя. Це був „Перший Вінок", виданий у Львові в 1887 р. Олена Пчілка, людина незвичайно сильного характеру, все своє життя провела в праці на суспільному і літературному полях, серед жіночих кругів. Не зважаючи на це, у вихованні своїх дітей досягнула вона ідеальних форм. Із самого малечку давала їм читати книжки глибокої літературної вартости, навчала мов, а передусім української і виховувала їх у правдиво - національному дусі, хоча за це грозили їй збоку уряду різні переслідування. Щоб підкреслити її стійку поставу щодо української мови наведу факт, коли вона відкинула пропозицію прийняти посаду редактора „Газети Гадячського Земства" заявивши, що прийме її тільки тоді, коли газета виходитиме українською мовою. І аж по 1917-му році вона стала редактором тієї газети, коли вже видавали її українською мовою і назву змінили на „Рідний Край".

В своєму листі до М. Драгоманова Леся Українка пише, що вона радіє появою альманаху „Перший Вінок" і що ідея журналу дуже добра, тим більше, що вона сполучена з ідеями проґресивних рухів у Галичині. А пізніше писала, що вона радше була б за те, щоб він не був виключно жіночий: „Як на мене, то я не розумію, що нового ще можна видумати в теорії до квестії жіночої і що можна такого сказати нескучного про неї. Не скучно хіба, коли описуються факти із жіночого життя і розбирається жіноча психологія у гарній формі та ще з талантом, і то сепаратизм цей трохи смішнуватий". Леся Українка ніколи не була за відмежування жіночого та чоловічого, вона вважала, що жінки й чоловіки мають працювати і творити спільно, як суцільність.

Ще малою Леся почула слова своєї бабуні, звернені з жалем до її матері з приводу того, що народилася її кузина, а не кузин. Тоді Леся сказала: „А хіба ж дівчина не людина? Вони ж і народжуються від людей. Дівчата не для краси тільки народжуються, хоч і некрасиві дівчата, а розумні і на все здатні".

Перечитуючи кореспонденцію Л. Українки, завважуємо незвичайно тісний зв'язок між нею і її знайомими. З О. Кобилянською обмінювалась вона думками не тільки на літературні, але й загальнолюдські теми. Якраз в кореспонденції з О. Кобилянською, її дядьком Драгомановим і М. Павликом відкривається постава поетеси до суспільних проявів на тодішній Україні, до проблематики жіноцтва. Вона стояла близько жіночого питання, ним цікавилася і нею проймала тоді ніби безнадійна позиція жінки у нашому суспільстві. Ось що пише Леся в зв'язку із появою книжки О. Кобилянської „Царівна": „Читаючи історію думки Наталчиної, я немов бачила перед собою історію цілого нещасливого інтелігентного ж і н оцтва. Справді змальована артистично вдача тітки Наталчиної, сеї жінки - господині „старого закону".

У відношенні до цієї ж проблематики вона пише О. Кобилянській: „У галичан мене ще вражало якесь чудне, непросте відношення до жінок, все вони дивляться на нас або згори вниз, або знизу вгору, а так щоб просто, нарівні — зроду! Хіба ж могла б яка жінка чи дівчина сказати або написати якомусь галичанинові: „дорогий товаришу" або й „дорогий друже" — без того, щоб йому не привиділось не знати що? Я думаю, ні. А поки справа так стоїть, то всі справи галицьких поступовців про „сприяння жіночому питанню" лишаться фразами. Наскільки я чула про становище галичанок в товаристві, то се якась неволя, що може б я скоріш на каторгу пішла, ніж на таке життя. Подібне життя, наприклад, в Болгарії, я його бачила... Не подумайте, що се в мені говорить „гординя" українки. Пишу так, бо думаю, що можу говорити з Вами щиро про всі речі. Мені здається якимсь лицемірством, коли галичани (мужчини) плачуть над духовним убожеством своїх жінок і вихваляють українок: від кого залежить, щоб справа змінилась? Нехай університети, права, патенти етц. залежать від уряду, але товариські звичаї — не декретуються. Було колись в Росії так, що жінці „доброго товариства" не вільно було й кроку ступити полюдськи. Ще в часи Пушкіна написати листа до панича значило скомпромітуватись навіки. („Я вам пишу, чего же боле? Что я могу еще сказать?" — пише Тетяна до Онєгіна), а тепер якби хто таке сказав, то люди б сміялися. Пам'ятаю, якось один січовик признався мені, що хотів „украсти" мою фотографію, бо ніяк не думав, що може просто її попросити, не будучи свояком моїм, ні нареченим. Дрібний факт, але мені він здавсь характеристичним. То ще, пам'ятаю (се було літ 8 назад), аж лютила мене та мішанина понять: жіноча рівноправність, вільна любов, з якою січовики ніяк не могли дати собі ради. Так мов гвіздок якийсь сидить у них в мізку! Вже на що д. Павлик, найбільш „українізований", але й той заплутується в сьому. Ей, та вже недаремне ті галичани, що приїздили „шукати жінки собі" на Україні, стали з тим сватанням „притчею во язицех". У нас капелюха так вибирають, а не жінок. І то ж приїздили не якінебудь, а поступовці... Цур їм, аж

(Закінчення на стор. 3-й)

З НАШИХ БУДНІВ

ЗГАДУЮЧИ БАТЬКА ТАРАСА

Це вже у нас завелася така традиція, що як тільки наблизиться місяць березень — в пресі забирають слово наші філателісти і висловлюють свій глибокий жаль з того приводу, що українці в Америці ще й досі не діждалися поштової марки в пошану Тараса Шевченка. А недавно у „Свободі" один пан доктор зробив песимістичний натяк, що на цю справу прийдеться, мабуть, поставити хрестик... Не тому, борони Боже, щоб нас американці не любили, — ні! Тарас Шевченко, — читаємо в цій статті, — тому не попав поміж Чемпіонів Свободи, що не був, на жаль, активніше заанґажований в історії Америки, не відіграв у ній такої ролі, яку відіграв (на фортепіяні) пан Падеревський або два визначні, польсько-американські генерали — Костюшко і Пуласький.

Якесь зеренце правди мусить в тому бути. Вправді, Тарас Григорович кликав у своєму „Посланії" — „Коли діждемось Вашингтона?", і був особистим другом славетного американського актора-мурина, Олдриджа, але цих двох факторів, відай, замало, щоб приклонити для нас ласкаве вухо головного поштмайстра. Втім ця справа прибирає в останньому часі інший, так би мовити, аспект. З кіл українського жіноцтва підносяться голоси, чи не варто висунути в кандидати на Чемпіона Свободи замість мужчини — жінку, в цьому випадку Лесю Українку, з нагоди 100-річчя з дня її народження?.. Мовляв — американці знані джентлмени, хіба не посміють відмовити жінці, та й ще поетесі, такої дрібної приємности, як маленька поштова марка з її, Лесиною, фотознімкою?

Наскільки мені відомо, пані редакторка Люба Коленська, що не так давно вибрала „Свободу" і часто пише в нашому щоденнику на визвольно-жіночі теми, запланувала була заторкнути це питання в статтях, присвячених Лесі Українці. Але потім роздумалась і відклала цю тему на квітень, щоб у березні не відвертати уваги шановної публіки від Шевченківського Свята, яке відбудеться в цю неділю, в залі Фешен Інституту в Ню Йорку, та й не псувати бизнесу „Катерині"...

Отож, справа „Катерини". Наш невтомний керівник Нюйоркського Оперового Ансамблю, маестро Лев Рейнарович, впав на ориґінальну ідею: відзначити сторіччя народження Лесі Українки ювілейною виставою опери Аркаса „Катерина", за поемою Т. Шевченка, з Мартою Кокольською-Мусійчук у ролі нещасної Катерини, зрадженої так підступно москалем-коханцем. Пані Марта вже 10 років блискуче виконує цю ролю і кожного разу, в кінцевій сцені, за текстом поеми, скаче в полонку і топиться, бо не годна пережити любовної драми. Раз навіть, при такій нагоді, співачка звихнула собі ногу. Тому ми порадили пані Кокольській, щоб перед ювілейною виставою взяла собі, на всякий випадок, акцидентову грамоту Українського Народного Союзу.

І к е р

З ДІЯЛЬНОСТИ СЕКРЕТАРІЯТУ СКВУ У 1970 Р.

Звіт Генерального Секретаря Ігната Білинського

(4)

В обороні прав людини в Україні

Услід за іншими акціями Секретаріяту СКВУ в обороні українського народу в Україні Комісія прав людини розіслала у звітному році державним п р едставникам при ОН та різним чужинним діячам інформаційні матеріяли про порушування прав людини в Україні, переслідування українських культурних діячів та русифікацію України. Зокрема переведено успішну інформаційну акцію проти відзначування Леніна гуманістом на форумі ОН.

Останньо, згідно з дорученням Президії Секретаріяту, Комісія робить відповідні заходи в обороні поновно засудженого в Україні В. Мороза та інших українських в'язнів.

Ювілейний Рік Лесі Українки

З уваги на те, що в 1971 році припадають соті роковини з дня народження Лесі Українки, Президія Секретаріяту, на пропозицію Комісії координації діяльности жіночих організацій та СФУЖО, проголосила 1971 рік — Ювілейним Роком Лесі Українки. Святкування відбуватимуться за пляном і проєктами СФУЖО.

Вивчення українських поселень

Замітну працю у цій ділянці веде голова Комісії для вивчення українських поселень у сателітних країнах — д-р М. Марунчак, який відбув поїздки по окремих сателітних державах та опісля виготовив і опублікував вартісні матеріяли про життя українців у дотичних країнах. Він є теж автором опублікованої недавно великої „Історії українців Канади".

Праця цієї комісії вимагає особливої уваги і всесторонньої підтримки Секретаріяту СКВУ.

**

Організаційну працю переводили також комісії студентських і в е т е р анських справ та для справ кооперації.

III. ІНФОРМАЦІЙНА ДІЛЯНКА

На протязі звітного року діяла також активно Комісія пресово-інформаційна, яка постачала пресі і радіопрограмам поточну інформацію про діяльність Секретаріяту СКВУ та події з українського життя, випустивши за рік 20 пресових звідомлень. Підготовлено проєкт і переведено заходи щодо організації Української Пресової Служби Секретаріяту СКВУ та постачання українській пресі аналітичних відомостей з життя українців в Україні.

IV. ЗОВНІШНІЙ АСПЕКТ ПРАЦІ СЕКРЕТАРІЯТУ

На зовнішньому відтинку Президія зробила підготовчі заходи в справі членства СКВУ як неурядової організації в секції т. зв. неурядових організацій ОН.

Виготовлено й переслано до Секретаріяту ОН в цій справі аплікацію. Пороблено також заходи, щоб одержати підтримку в тій справі збоку урядів поодиноких країн нашого поселення.

Справа членства СКВУ в ОН важка з огляду на ролю СССР в ОН, і не можна покищо передбачити виглядів чи можливостей її успішного здійснення. У випадку, коли б не пощастило т а к е членство одержати, треба буде використати належно обмежені можливості ЗУАДК та інші форми дії.

Бюро Секретаріяту СКВУ

Успіх праці Секретаріяту СКВУ, зокрема кожночасної Президії Секретаріяту, у великій мірі залежить від справно діючого Бюра Секретаріяту, яке повинно мати постійний осідок.

В загальному пляні координації дій українського громадського життя в поодиноких країнах поселення важливим фактором є співпраця з Бюром СКВУ усіх членів Секретаріяту СКВУ.

У звітному році Бюро очолював і вів його працю екзекутивний директор д-р М. Сосновський. Замітні перепони у справній дії Бюра спричиняв брак відповідних фондів. Були теж труднощі з переїздом екзекутивного директора на постійний побут до ЗСА. На майбутнє проблема фінансів та безперебійної тяглости праці Бюра СКВУ мусить бути всестороннью розв'язана, якщо великі завдання, визначені статутом і схвалені Конгресом СКВУ, мали б бути успішно здійснені.

СКВУ та центральні крайові репрезентації

Діяльність Президії і Секретаріяту СКВУ має координаційний характер, і, щоб належно вив'язуватися із своїх завдань, Секретаріят і його Президія мусять бути в постійному діловому зв'язку з усіми центральними організаціями чи репрезентаціми, а теж у міру потреби і з крайовими о р ганізаціями. Це можливе тоді, коли згадані репрезентації чи організації систематично інформували б Президію Секретаріяту СКВУ про свою діяльність, пляни, труднощі й потреби.

На жаль, дотепер не пощастило такої повної ділової співпраці встановити. Ця співпраця має — можна б сказати — однобічний характер у тому сенсі, що Президія Секретаріяту надсилає від себе матеріяли, робить пропозиції тощо, але збоку центральних репрезентацій немає належного відгуку. Практично, Президія не має відповідних інформацій про діяльність і проблеми членів СКВУ, бо вони про це не інформують Секретаріяту. Як досі, то найкращі під тим оглядом взаємини були з КОУГЦУ в Европі.

Якщо праця Секретаріяту і Президії має бути успішна, — це треба виправити і треба, щоб члени СКВУ втримували з Президією Секретаріяту живий і постійний контакт, надсилали свої інформації, протоколи тощо, в обмін за такі ж матеріяли від Президії Секретаріяту СКВУ.

У цьому пляні крайові централі репрезентації мають теж належно і своєчасно вив'язуватися зі своїх бюджетових вкладок на діяльність Секретаріяту, що становить основну передумову справної дії Секретаріяту, зокрема Бюра Секретаріяту СКВУ.

У висновку, вказуючи на осяги й недостачі у праці Секретаріяту і його Президії, треба наголосити принцип спільної в і д п овідальности всіх членів Секретаріяту СКВУ за прийняті постанови і працю Секретаріяту, з чого випливає обов'язок усіх членів Секретаріяту систематично співдіяти в місцях свого осідку з Президією Секретаріяту, а зокрема допомагати в праці поодиноким комісіям чи радам Секретаріяту СКВУ на теренах їхньої дії.

Ігнат М. Білинський
Генеральний секретар СКВУ

Ню Йорк, Н. Й.
29 січня 1971 р.

(Кінець)

У Канаді вшановують пам'ять великої Лесі Українки

З фрагментальних відомостей, що встигли надійти з Канади, довідуємося, що в різних місцевостях громади і окремі установи вшановують пам'ять великої української поетки Лесі Українки в місяці її народження — в лютому, в її Ювілейні дні. Так у кінці минулого тижня, в неділю 21 лютого, в Домі Науки у Вінніпегу в Канаді відбулася прилюдна сесія Української Вільної Академії Наук, присвячена Лесі Українці. Головну доповідь виголосила професор Манітобського Університету д-р Іраїда Тарнавецька. Дня 19-го лютого Відділ АДУК у Торонті при Літературно-Мистецькому Клюбі мав літературний вечір, присвячений 100-літтю з дня народження Лесі Українки. Вечір розпочала вступним словом п-і Леоніда Вертипорох, доповідь прочитала п-ні Аріяна Стебельська, з художнім читанням творів поетки виступали Вол. Довганюк і учениці кляси Мистецького слова при Курсах Українознавства ім. Юрія Липи; була також концертова частина. Український Студентський Літературний Гурток при Манітобському Університеті відкрив 8-го лютого тритижневу виставку „Леся Українка", на якій показано різні видання її творів та світлини. Виставка розміщена в головній бібліотеці, в 5 скляних габльотках, і тривала до 1-го березня.

Український студентський рух і визвольна справа

Український студентський рух і визвольна справа була темою доповіді, яку виголосив Петро Дяченко, віцепрезидент СУСТА, докторант політичних наук, в неділю 21-го лютого ц. р. у Філядельфії. Його виступ відбувся заходом Української Студентської Громади.

Шановний доповідач накреслив період українського студентського руху на початках 20-их і 30-их років та ходом розвитку дійшов аж до сьогодні. Він підкреслив, що український студентський рух не повинен жити помилками минулого, тільки спільно повинен йти до цілі. Він повинен давати допомогу братам і сестрам на Рідних Землях в їхньому змаганні за визволення. Він уважає, що це справа цілої української спільноти поза межами рідного краю.

В дискусії брало участь поважне число присутніх. В загальному стверджено, що перед усіми нами лежить велике завдання залишитися надалі українцями і проявляти свою діяльність в громадському житті. Доповідач ствердив, що з кожним роком наше громадське життя проявляє меншу активність, і що на його думку це є велика небезпека на майбутнє. Особливо на відтинку студентського руху.

Петро Дяченко від січня ц. р. виступатиме регулярно на радіопрограмі ООЧСУ під проводом п. інж. Забродського з Честер із коментарами на студентські і загальні українські теми. Коментарі будуть англійською мовою з рамени Товариства Української Студіюючої Молоді ім. М. Міхновського, ТУСМ.

Р. С.

ВІСТІ СКВУ

ОБОРОНА ПРАВ ЛЮДИНИ — СПРАВА ЛЮДСТВА

Лист Секретаріяту СКВУ Світовій жидівській конференції

Ню Йорк (СКВУ-УПС). — У зв'язку зі світовою конференцією жидівських організацій, присвяченій обороні прав жидів в СССР, яка відбулася в Брюсселі 25 і 26 лютого 1971, Президія Секретаріяту СКВУ надіслала учасникам конференції лист, з'ясовуючи становище українського суспільства до справи порушування прав людини й народів в СССР.

„Український народ підтримує ваші зусилля допомогти вашим братам в Совєтському Союзі, де Україна та інші нації, а теж окремі етнічні групи терплять несправедливість та переслідування і де совєтський уряд систематично нарушує основні постанови Загальної Декларації Прав Людини" — стверджується у листі Президії.

Відзначивши, що „симпатії всіх свободолюбних народів, а зокрема народів в СССР є з вами". Президія Секретаріяту СКВУ звернула увагу на те, що власне український письменник Святослав Караванський був одним з перших в Україні та СССР, який публічно у своїх писаннях та петиціях, які реферовані у жидівській пресі на Заході, засудив факти дискримінації та переслідування жидівської групи в СССР С. Караванський, як знаємо, поновно арештований і засуджений совєтським судом за того роду діяльність в обороні прав людини, перебуває тепер на каторжних роботах в совєтських концтаборах.

В ОБОРОНІ В. МОРОЗА ТА І. КАНДИБИ

Ню Йорк (СКВУ-УПС) — Президія Секретаріяту СКВУ доручила Комісії прав людини при Секретаріяті підготовити потрібні заходи в обороні Валентина Мороза та інших українських в'язнів.

26-го лютого 1971 р. Президія переслала на адресу Принцеси Паляві голови Комісії прав людини при ОН, відповідні матеріяли щодо засуду Валентина Мороза на довголітнє ув'язнення з додатковим засланням на дальших п'ять років, разом на 14 років в'язниці, каторжної праці в концтаборах та поселення у північних районах СССР. Разом з цим Президія порушила справу протестного листа Івана Кандиби, засудженого в 1961 році на 15 років ув'язнення. І. Кандиба звернувся вдруге (перший раз він вислав лист до Комісії прав людини ОН разом з Л. Лук'яненком та М. Горинем) до Комісії прав людини при ОН, вимагаючи обслідування побутових умов у зазначених ним тюрмах та таборах в СССР, де встановлений особливий режим для українських політичних в'язнів. Особливо загрозливим фактом є отруювання їжі, яку дають в'язням, при чому тюремна адміністрація отруює навіть посилки від родин в'язнів.

На перший протест, дав згаданим трьом в'язням відповідь прокурор Російської СФСР, заявляючи, що протест „необґрунтований" і обвинувачення тюремної адміністрації „неправдиві". Іван Кандиба поінформував, що після їхнього протесту їх перенесено до іншої тюрми, де умови ще гірші і де адміністрація продовжує затруювати харчі.

Документацію в обороні наших в'язнів виготовила Комісія прав людини Секретаріяту, яку очолює сенатор Павло Юзик.

Д-р М. Марунчак доповідав про „три льояльності"

(Закінчення зі стор 1-ої)

повідь, а опісля засипали доповідача численними запитами. Замітно, що молоді лікарі, дентисти, адвокати, учителі вели тут перед. Вставанням з місць вшанували приявні автора „Історії українців Канади", який при цьому відчитав стосовний розділ зі своєї історії.

Клюб Українських Професіоналістів та Промисловців Вінніпегу є живою установою. В 1970 році Клюб нараховував 235 членів. Кожного місяця він відбуває свої сходини, видає свій „Ньюз Буллетін" в англійській мові та бере активну участь в українському суспільному житті. В 1971 році Клюб започаткував 28 рік свого існування. Від років Клюб опікується Домом для старших людей Святої Родини. Кожнорічно передає для Дому певну суму грошей. На згаданому бенкеті передано 2.000 долярів. В минулому році очолював клюб Григорій Берко, а в цьому році д-р Йосиф Слоґан.

Відзначення М. Леонтовича в Ірвінґтоні

З ініціятиви Головної Управи АДУКу (голова д-р Б. Стебельський) 26-го вересня на загальних зборах місцевого відділу УККА, після інформації представника організації культурних діячів, було прийнято одноголосну постанову про переведення Державного Свята з включенням творів Леонтовича. Така постанова обумовлювалася тим, 50-тиріччя смерти великого композитора М. Леонтовича сходиться з датою переведення державного свята, яке мало відбутися 24-го січня.

Композитор Микола Леонтович

У визначений час відбулася академія. Голова місцевого УККА Я. Рак відкриваючи академію, згадав про жертви під час боротьби за Самостійність і Соборність Української Держави, у тому числі і про Леонтовича, який згинув від большевицької кулі 23-го січня 1921 р.

У мистецькій частині були твори і Леонтовича, які виконав хор католицької церкви Св. Ів. Хрестителя під орудою М. Добоша. Відспівані „Зашуміла ліщинонька" - записано у селі Білоусівці, яку композитор створив ще у 1906-7рр. „Дударик" - Леонтович узяв від селянського хору 1899-1901 рр. з села Чуківське, яка віддзеркалює ще дохристиянський період обряд похорону вождя; „Зажурились галичанки" - композитор записав і опрацював цю пісню, у листопаді 1919-го р. від січових стрільців, які стояли тоді у Кам'янці на Поділлі. Всі пісні було виконано з належним опрацюванням.

Крім того об'єднані хори православної і католицької церков виконали пісні, під дириґуванням С. Вожаківського, також з творів Леонтовича „Кант" - соліст Р. Венке; „Прощай, слава" яку свого часу співав український хор 132-го пішого Полтавського полку; „На городі білі маки" - козацько-похідну. Присутні на академії спільний виступ хорів прийняли з захопленням.

31-го січня ц. р. в українській православній церкві Св. Тройці після літургії відправлено панахиду по сл. п. М. Леонтовичеві. Слід відзначити, що Архиєпископ Мстислав дав настанову духовенству відправити панахиди, які відбулися і по інших парафіях.

Особливий молитовний настрій відчувався у парафіян церкви Св. Тройці, які стояли з запаленими свічками, коли промовив о. А. Селепина до вірних, коротко оповідаючи про творчість композитора і його велич таланту. В останніх словах настоятель сказав: „Лютий ворог фізично знищив Леонтовича, але його творчість церковного співу, яку співає і наш хор, а також його національні пісні будуть живити український нарід віками". Здається церковний хор ніколи з таким відчуттям і ніжністю не співав панахид, як цього разу.

М. Я.

Монограми мистця Ярослава Паладія

Ярослав Паладій — монограма, літера „Н", на тему „Наталка і Петро" за п'єсою І. Котляревського.

Ню Йорк. — Мистець Ярослав Паладій закінчив і передав на чергову Образотворчу Виставку ОМУА, Об'єднання Мистців Українців в Америці, великий барельєф, з зображенням князя Ігоря. Барельєф виконаний в гіпсі, запатинований під бронзу й оправлений у раму. В своєму будинку й мистецькій робітні на Асторії, Н. Й., Ярослав Паладій закінчив працю над макетом великого розміру горорізьби „Випад", фоторепродукцію якої було вміщено в „Свободі", в літературно-мистецькому додатку минулого місяця, і приступив до виконання фігур коней у плястеліні. Горорізьба „Випад" остаточно буде виконана в гіпсі. Крім цієї праці, мистець закінчив дві перші монограми, розміру 12 на 18 інчів до літери „Н": на одній біля виконаної під дубовий стовбур літери „Н" зображено зустріч відомих героїв з оперети „Наталка Полтавка" Наталки і Петра, а на другій, в обрамленні такої ж літери — постать українського літописця з княжих часів Нестора. Такого типу монограми з українською тематикою є новим словом в образотворчому українському мистецтві за кордоном.

Вийшла збірка Ждана Ласовського „На крилах уявлень"

Ню Йорк. — Під маркою Об'єднання Мистців Українців в Америці, ОМУА, вийшла збірка „На щоглах уявлень" молодого мистця Ждана Ласовського, з піднаголовком „Слова і образи", попереджена вступом В. Гаврилюка „Образ і слово Ждана Ласовського". Мовну редакцію цієї книжки на 96 сторінок, в якій є половина тексту, а половина ілюстрацій того ж автора, зробив ред. В. Давиденко. Йому, В. Гаврилюкові та М. Черешньовському, як „друзям і дорадникам у моїй творчій праці", автор присвятив це своє нове видання, що розпочинається „Мандрівниками" і закінчується „Приреченістю" та „Собором". Книжка вийшла в Ню Йорку в 1971 р., текст складений на верітайпері, друкарні не зазначено.

ЛЕСЯ УКРАЇНКА В КРУЗІ ЖІНОЧОЇ ПРОБЛЕМАТИКИ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

говорити не хочеться! От несподівано показала злість, напалася на бідних галичан мокрим рядном, хоч вони мені особисто нічого лихого не вчинили".

І це правда, Леся Українка дружила з багатьма галичанами, тільки не могла простити чоловікам їхнього неприродного й принизливого ставлення до жінок, що дуже рідко траплялося на великій Україні, де жінки в той час були далеко більше самостійні, а відносини поміж чоловіками й жінками — більш природні і товариські.

У листі до М. Кривинюка вона пише про намагання жінок вступати на вищі університетські студії у Львові. Їх вправді приймали, але: „Тільки тут загвоздка: не всі професори приймають на свої лекції жінок, а примусити професора пускати в авдиторію того, кого він не хоче, не може ні ректор, ні міністерія, бо се нарушає „волю викладів". Отже, наприклад, професор хірургії не хоче за жадну ціну мати в своїй авдиторії та операційній хаті жінок, і їм приходиться вдаватись до якогось доцента, що й сам небагато тямить. Так само поступають і ще декотрі професори, але я забула, яких власне фахів. Взагалі справа приймання українських жінок у львівському університеті ще далеко не впорядкована і міняється відповідно тому, звідки вітер віє та з котрої ноги встане п. ректор і п. п. професори. Всі, в кого я питала інформацій, розказавши все повище сказане, закінчували: надзвичайною слухачкою у всякім разі можна вступити, а там уже „якось-то" унормується. Однак, я думаю, що на „якось-то" навряд чи варто їхати, хоч се і було б згідно з духом найбільшого волинського філософа Купер'яна...

Це цікаве ствердження в листі Лесі Українки дає нам розгадку, чому саме почав поширюватися загальний емансипаційний рух і витворилася окремішня жіноча група, яка боролася за свої права.

Леся Українка ніколи не хотіла класти кордонів поміж жіночою і чоловічою літературою і дивилася однаково об'єктивно, незалежно від того, хто ці твори писав — чоловіки чи жінки. Цей свій погляд вона висловила в одному з листів до О. Маковея: „Дасть Біг, Ви пізнаєте мене яко критика... Я тільки думаю, що критика від того не ліпшає й не гіршає, що її пише жінка; Ви так по-лицарськи говорите про жінок-критиків, що після сього якось рука не здіймається писати щось критичного проти Вас. Видно справді у Вас в Галичині „жіноче питання" дуже в моді тепер, бо Ви раз у-раз на його звертаєте. Навіть вибрали собі спеціяльність „критика дівочих творів", — не можна сказати, щоб се була дуже широка спеціяльність... От наші критики не такі лицарі, і коли приходиться до діла, то ставлять в одну лінію і поетів, і літераторів і літераторок; не знаю, як хто, а я не раз казала їм за се спасибі".

Бачимо ще й поміж цими рядками натяк, що чоловіки, літературні критики з Наддніпрянщини зовсім інакше ставилися до жіночих творів, як їхні товариші - галичани. Їм неважливо було, якої статі людина цей твір писала, але розцінювали його згідно з його вартістю. Критерії були однакові.

В листі до Михайла Павлика Леся згадує про свою сестру Лілю: „Для неї, по-моєму, велика шкода, що вона не пішла на ширшу дорогу, а зачинилась у сім'ї сливе виключно, — на дрібницях розтратила свою вдачу. Врешті се, може, роздумування старої дівчини „ін спе", краще тих родинних справ не чіпати. Тільки не знаю, мені чогось шкода тих жінок, що приносять такі великі (і хто знає наскільки потрібні) жертви. Я, здається, не могла б так офірувати себе, мого альтруїзму на се не стало б".

Хоч як любила Леся Українка О. Кобилянську і хоч як дружила з нею, це не перешкодило поетесі ставити справи ясно і непідфальшовано: „Я не поділяю Вашого ніцшеанства, бо сей філософ ніколи не імпонував мені яко філософ: його ідеал „юберменша" тієї „бльонде бестіє" якось не чарує мене. Його афоризми справді часом блискучі й гарні, але я не кохаюсь в афоризмах. Таке антиніцшеанство не повинно становити між нами стіни. Я сподіюсь, що у всьому Ви будете до мене толерантні".

Ці рядки в листі поетки вказують на те, що вона не вплутувалась у бездумний крутіж модерних течій, хоч тоді не обожнювати Ніцше означало прирікати себе на загальний осуд. Також відносно жіночої проблематики вона висловлювалась з надумою, обоснованою на раціональному мисленні і глибоких принципах, надто глибоко вкорінених, щоб перехитуватись в ту чи іншу сторону.

СОВЄТСЬКА АРМІЯ — ЗНАРЯДДЯ РОСІЙСЬКОГО МЕСІЯНІЗМУ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

ци"-ґвардійці знайшли своє відображення у совєтських ґвардійських полках. „Принципи організації збройної сили" Рум'янцева стали темою обговорень у совєтських військових академіях. Майбутнє офіцерство виховується в дусі суворовської „науки побєждать". Так само совєтська теорія про „справедливі й несправедливі війни", яка твердить, що всі війни що їх веде Совєтський Союз, є справедливими, — нагадує собою воєнні трактати Рум'янцева про „справедливість російської зброї", про „історичне покликання росіян — після перемоги над ворогом приєднувати його землі до своєї держави"... Або відоме совєтське, як і взагалі російське, самозвеличання, уявлення про винятковість російського народу, його провідну ролю у світі та абсолютну непогрішність — це ж суворовське: „Ми русскіє, з нами Бог!"...

І нема чого морочити себе розмірковуваннями над якимсь зв'язком совєтської політики і стратегії з марксизмом, комунізмом, інтернаціоналізмом. Бо все це — маска, під якою криється давній російський месіянізм, або, як конкретно висловлюється Горський, — агресивний імперіялізм та розвнузданий шовінізм.

Репрезентантки Пласту на Балю Української Преси ЗСА

Пластунки на Балю Преси

30 січня 1971 року відбувся у Філядельфії перший на терені ЗСА Баль Української Преси, серед великого зацікавлення української громади та із вибором кралі і князівен Української Преси в ЗСА.

З уваги на побажання деяких редакцій, організатори балю не обмежили числа зголошених кандидаток від поодиноких часописів, і так до конкурсу на балі стануло сорок й одна молода дівчина — представниці різнородної преси, що друкується на терені ЗСА. З-посеред них двадцять й одна — це були наші пластунки, юначки та молоді старші пластунки. З цього 11 репрезентувало пластову пресу, а 10 інші журнали та часописи.

Якось так вийшло, що жюрі балю не відзначило ні одної пластунки. За те, коли організатори балю дали змогу учасникам балю голосувати траяндами, то королевою троянд та її почотом вибрано Наталку Чуму (від „Юнака"), Христю Швед (від „Америки") і Юліяну Осінчук (від „Українського журналіста") — всі три пластунки.

Кадидатками від „Пластової Ватри" були ст. пл. Ліда Прокоп і ст. пл. Ляриса Сигіда.

Інж. Р. Рогожа очолив Пластову Станицю в Ню Йорку

(Закінчення зі стор. 1-ої)

ни станичної старшини, що досі працювали, із кошовою пл. сен. Дарією Бойдуник і кошовим пл. сен. Богданом Бобинським, як провідниками найважливішого виховного відтинка станиці. Станичну Раду очолив надалі пл. сен. В. Дармохвал. У складі так Станичної Старшини як і Станичної Ради находиться багато молодих пластових виховників із рядів старшого пластунства, а це десять членів старшого пластунства в Станичній Старшині і двоє у Станичній Раді. До складу Станичної Старшини увійшли з уряду голова ОП Сеніорату, пл. сен. М. Юзенів, голова Пласт-прияту пані С. Косович і голова Пластової Фундації інж. Р. Баранський.

Новообраний станичний цієї найбільшої на терені ЗСА Пластової Станиці, що нараховує сьогодні 625 членів, пл. сен. Роман Рогожа виголосив коротке слово, дякуючи за довір'я та висловлюючи надію на гармонійну співпрацю на терені Пл. Станиці, які існувала досі під проводом пл. сен. Павла Дорожинського. Голова Пластприяту п-і С. Косович, голова Пл. Фундації інж. Р. Баранський як і предсідник Зборів висловили ссобливу подяку уступаючому станичному пл. сен. П. Дорожинському за його виїмкову, повну посвяти, терпеливости і доброзичливости пластову поставу на цьому пості впродовж останніх 5 років.

РУХ СПРОТИВУ В НАЦІОНАЛЬНИХ РЕСПУБЛІКАХ

(Закінчення зі стор. 1-ої)

КП Молдавії Бодюлові. Президентові Академії Наук Молдавії Грєсулеві, міністрові сільського господарства Молдавії і іншим. В листі Одобеску ставить вимогу обороняти молдавську культуру перед русифікацією. Крім того „злочинними" визнано поезії Одобеску, післані народному артистові Молдавії Сулакові та листівки, що їх він поширював під гаслом „Молдавія — молдаванам, Росія — росіянам". Верховний суд Молдавської ССР засудив Одобеску до 7 років концтабору суворого режиму.

10 січня 1969 року у Москві арештовано Валерія Заверткіна й присуджено до кари 15 років концтаборів особливо суворого режиму за „підготовку заговору на керівників партії і держави, зберігання зброї, проживання під фальшивими документами". Валерія Заверткіна судили уже раніше: 1933 року за участь в терористичній організації „Раскрепощение России от коммунистов". Тоді його присуджено до розстрілу, але через малоліття кару замінено на 10 під сторожі. Знову його судили 1952 року за антисовєтську пропаґанду.

При кінці 1968 року арештовано Миколу Рубана, мешканця міста Конотоп, Сумської області, нар. 1940 року. 1969 року Київський обласний суд засудив його до кари 5 років концтабору ссобливого режиму за створення „націоналістичної організації".

Показ писання писанок на телевізії

Бетлегем, Па. — Зі стації „КУW" канал 3 (в кольорі) на програмі „Farm, Home and Garden" під наголовком: „Elegant Eggs" „Pysanky" в днях 11-го і 12-го березня о год. 6:45 ранку (перед „To day" програмсю), котру будуть переводити Ґері Ґірс і Галина Бадуляк з Квакертавн, Па.

Галина Бадуляк, це справжня мисткиня у писанні писанок. Вона виявляє надзвичайну прецизію і стійку руку, та цікавий добір кольорів і комбінацію мотивів у своїй праці. Вона дала вже дуже багато лекцій по різних школах і клюбах та організаціях. (володіє перфектно англ. мовою). Цього мистецтва навчилася тільки недавно, бо лиш півтора року тому, яке тепер стало її професією. Галина Бадуляк є членкинею 91-го відділу Союзу Українок в Бетлегем, Па. Шкода лиш, що за такий короткий час в своїй програмі на телевізії не зможе в деталях перепровадити лекції.

О. Ц.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

СУБОТА, 13-го БЕРЕЗНЯ 1971 р.

КЕМДЕН, Н. Дж. Річні загальні збори 231 Відд. ім. Кардинала Йосифа Сліпого о год. 6-ій веч. в залі УК-Церкви св. Михаїла при 7-ій і Флоренц вул. На порядку: звіти Управи і Контр. Комісії, дискусія та вибір Управи і Контр. Комісії. Проситься чл. прибути. Гостям раді. — Мгр. І. Бодревич, гол., М. Лялюк, секр., інж. М. Ромах, гол. К. К.

ЧИКАҐО, Ілл. Збори Б-ва св. ап. Петра і Павла 220 Відд. о год. 7:00 веч. в Союзовому Домі. Проситься чл. прибути та вирівняти свої залеглості. — Управа.

НЕДІЛЯ, 14-го БЕРЕЗНЯ 1971 р.

ГЕМТРЕМК, Міш. Місячні збори 94 Відд. ім. М. Шашкевича о год. 2-ій по пол. в Укр. Дем. Клюбі, при 2376 Грилінґ вул. — М. Бориськевич, рек. секр.

МОНЕСЕН, Па. Місячні збори 338 Відд. о год. 1-ій по пол. в Укр. залі на 2-ій вул., 213 Скунмекер Аве. Проситься чл. прибути і вирівняти залеглі вкладки. — П. Янковський, предс., М. Куць, секр.

КЛІВЛЕНД, Огайо. Місячні збори Б-ва св. ап. Петра і Павла 102 Відд. зараз по співаній Сл. Божій о годині 11:30 в залі церкви св. Йосафата, 5720 State Rd., Parma, Ohio. — М. Молеський, предс., І. Жгута, кас., М. Бобечко, секр.

ДІТРОЙТ, Міш. Місячні збори Б-ва св. І. Хрестителя — 292 Відд. о год. 1:30 по пол. в УНДомі. — В. Терлецький, гол., П. Федик, фін. секретар.

КЛІВЛЕНД, Огайо. Місячні збори Т-ва Запор. Січ — 251 Відд. о год. 11:30 ранку в церковній залі св. ап. Петра і Павла при Вест 7-ій вул. — І. Фур, предс., Т. Шмаґала, секр.

ЧИКАҐО, Ілл. Річні загальні збори 301 Відд. ім. Д. Вітовського о год. 12-ій дня при 2250 В. Кортез вулиці. Присутність чл. обов'язкова. В разі неприсутності Статутом передбаченої кількости членів, збори відбудуться годину пізніше. — В. Іващук, гол., П. Врублівський, секр.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. Збирання чл. вкладок від Т-ва Дністер — 430 Відд. за місяць березень як слідує: 14 березня в УСТ Тризуб від год. 1-3 по пол.! 20 березня в Укр. Домі при 23-ій і Бравн вул. о год. 7-9 веч. Проситься чл. вирівняти вкладки і точно їх вплачувати. — Д-р І. Скальчук, гол. І. Книгницький, секр.

ТОРОНТО, Канада. Річні загальні збори 432 Відд. о год. 3-ій по пол. в залі УНО при 297 College St. Основними точками порядку зборів є: звіти членів Управи і Контр. Комісії, дискусія, вибір нової Управи і К. Комісії, плян праці. Усіх членів запрошується до участи. — Р. Вавров, гол., Б. Дідулка, рек. секр.